

Abril Prim Masó

Institut Pla de L'Estany

Banyoles - GIRONA

CATALÁN

SENZILLAMENT INSOSTENIBLE

Em vaig despertar sobresaltat. Em suaven les mans, el cor em batejava molt de pressa. Sabia perfectament què era aquell soroll sec, aquell soroll trencador i desafiant. Em vaig aixecar d'entre els llençols que em cobrien el cos mig nu i vaig caminar amb una lentitud estranya, que no era pròpia en mi. Vaig obrir la porta mig trencada i una brisa càlida em va fer un petó tendre a la galta. Un somriure mig desdibuixat es va poder veure entre les meves faccions. Vaig mirar amunt, al cel estava negre, mentre treia un paquet de cigarretes d'una butxaca. "Fumar mata", ho vaig ignorar. Vaig encendre la cigarreta amb desgana i me la vaig posar a la boca. Durant uns minuts, vaig poder contemplar la immensitat que s'estenia damunt meu. Els petits puntets d'argent brillant que eren espurnes d'esperança, descansaven sobre el plàcid llençol de vellut que la lluna havia estès. La nit era màgica. Durant uns segons vaig poder sentir les dolces i delicades notes d'una cançó de bressol que un estel de cristall glaçat cantava.

El soroll eixordador es va tornar a sentir al pis del costat, crits i xiscles. Vaig tornar a tancar els ulls, intentant que aquell malson desaparegués, s'esfumés com el fum de la cigarreta.

De cop, els crits van parar. Sabia perfectament el que havia passat. L'Eliza havia marxat. Una mica de dolor es va filtrar dins meu i en part em va partir el cor. El món era egoista, cruel i injust. En realitat, el món no era equilibrat. Vaig deixar que aquell pensament es perdés en l'aire i vaig tornar a entrar dins el pis. Em vaig estirar en el matalàs que era a terra, era incòmode, però era això o res. Vaig acabar adormint-me pensant en la cara de les tres noies que vivien amb mi. Sentia llàstima per elles. No podia suportar veure com eren maltractades i

violades en bars del centre. Alguns en deien putes, prostitutes. Però realment allò tenia un nom: infelicitat. No s'ho mereixien.

L'endemà al matí em vaig despertar amb mala cara. Feia ulleres i els meus cabells color de terra mullada estaven bruts i impresentables. Vaig sortir del pis vell i brut, vaig baixar les escales tan ràpid com vaig poder. Vaig sentir una forta ferum d'una substància que ja coneixia. Sense cap dubte era marihuana, era típic d'aquells barris. El sol em va reconfortar quan vaig sortir al carrer. Vaig girar un moment el cap, vaig observar els balcons dels pisos amb la roba estesa de manera pèssima. Així i tot, era bonic veure mitjons i pantalons de tants colors junts, dissimulaven mínimament l'amargor d'aquell lloc fastigós. Em vaig cordar la caçadora i vaig sortir corrent d'aquell carreró. Pel camí vaig passar per una floristeria, vaig comprar lliris i un clavell. Entrar a dins era com fer-ho en un nou món de fragàncies exòtiques i aromes fascinants. Jo corria al pas del rellotge sobre la vespa. Més tard, em vaig aturar al costat d'un pi i vaig aparcar la vespa. Vaig caminar uns minuts fins a arribar al cementiri. No m'agradava entrar en aquell lloc tan desolat, no suportava sentir com les parets guardaven secrets d'ànimes perdudes i turmentades. M'envoltava un silenci trencador. Al fons de tot, hi havia una inscripció amb el nom de Rosa. Em vaig asseure al davant i em vaig esperar uns segons.

- Hola, Rosa – vaig sospirar—. Et volia dir una cosa. No puc viure sense tu. - Els meus ulls brillaven. La veu era tremolosa i insegura.
- Encara, encara recordo el teu perfum de romaní, i també recordo el dia en què vas marxar. Estàvem saltant sobre núvols de cotó de sucre, els ulls et brillaven de felicitat, els teus preciosos ulls ardents de color verd lima...

Una llàgrima gelada va brollar de dins meu i va caure galta avall.

- Rosa, he de marxar. Tornaré – Vaig deixar les flors i vaig caminar amb passos llargs fins a arribar a la gran porta de ferro rovellada pel pas dels anys.

Sí, la Rosa era el sol de la nova vida. Era l'alegria enmig de la ràbia i la corrupció. Senzillament, era l'amor de la meua vida. Al seu costat jo em sentia etern, sentia que els nostres vincles ens permetien combatre l'odi del món. Fins que un dia el silenci va regirar la casa.

La Rosa es va desmaiar enmig de sang roja com les roses. No vaig ser capaç de fer res, només vessar llàgrimes d'ira contra l'home que va posar fi a la seva vida. M'ho havien pres tot, la passió i la tendresa d'una dona, la calidesa dels braços d'una mare i el millor pare. L'alcohol, les drogues, el tràfic d'armes, tot això ho havia causat. Era gairebé impossible viure. Vaig sortir una vegada més al balcó, aquesta vegada per veure pisos enderrocats que vigilaven com guardians el terror que un parell de mesos abans havia començat. Carrers destruïts dominats per la pols i la por.

Realment, aquella situació no era sostenible. La Rosa s'hauria pansit de tristesa si hagués estat aquí aquell dia que dos homes, controlats per l'avarícia van permetre que ens llancesin una pluja de ràbia dibuixada en forma d'explosius. Jo també em pansia. M'estava morint per dins, volia acabar d'una vegada per totes amb el meu patiment i malestar. Era tan senzill com deixar-me caure pel balcó com si fos una ploma. Però no ho vaig fer mai, em vaig limitar a viure una vida monòtona i plena de turments i depressió, perquè encara em quedava una cosa per la qual lluitar. Encara em tenia a mi mateix, encara podia salvar-me a mi mateix, a un poeta perdut entre els fantasmes de la guerra.

